

Luther skriver i sin Store Katekismus:

De ti Bud er den kilde, hvorfra alt må udspringe, og den kanal, alt må gå igennem, som har krav på at kaldes gode gerninger. Altså kan ingen gerning eller holdning være god og Gud velbehagelig, hvis den ikke er befalet i De ti Bud, uanset hvor stor og prægtig den end måtte være i verdens øjne.

Bare det dog må lykkes for os at indse, hvor alvorligt Guds bud er ment, og hvor nøje de bør holdes! – for at hele vort liv må behage Gud!

For der står sådan i 2.Mos.20: *Jeg, Herren din Gud, er en lidenskabelig Gud. Jeg straffer fædres skyld på børn, børnebørn og oldebørn af dem, der hader mig; men dem, der elsker mig og holder mine befalinger, vil jeg vise godhed i tusind slægtled.*

Jamen, har Jesus ikke netop slettet De ti Bud og hele loven? NEJ!

Gud har givet os sine bud, ikke som gode råd eller nyttige for os at følge, men som bestemte forskrifter og ueftergivelige krav, der må opfyldes indtil den mindste prik, om vi vil være *ham* til behag!

Derfor har Skaberen proklameret sin guddommelige vrede og forbandelse over enhver, som ikke ”bliver ved alt det, som står skrevet i lovbogen og følger det” (5.Mos.27,26; Gal.3,10).

Herren har en trussel og et løfte! Nemlig: *Jeg vil straffe dem, der hader mig – Jeg vil vise godhed mod dem, der elsker mig!* For jeg er Herren din Gud!

Hvem må du høre efter, om ikke Herren din Gud? Hvem skulle du frygte, og hvem skulle du stole på, om ikke Herren din Gud? – ham, du engang skal møde og aflægge regnskab for, hvordan du har holdt hans bud. Jeg, Herren din Gud er *en lidenskabelig Gud!* Lidenskabelig overfor brudens troskab, renhed og hjerte. Jeg straffer *fædrenes skyld på børn, børnebørn og oldebørn af dem, der hader mig* – når børnene følger deres fædre videre i synden! (Ez.18,20).

Dem, der hader mig – står der – læg mærke det til – som modsætning til dem, der *elsker mig og holder mine befalinger*. Hvis ikke vi elsker Gud og holder hans bud, så står vi for ham som en foragter, en gudshader, også selvom vi ikke har gjort noget direkte ondt! For Herren lægger ikke vægt på de enkelte gerninger som sådan – det er *hjertet*, han kræver – hjertet og dets kærlighed, han først og fremmest vil eje. Alt andet er i Guds øjne hykleri.

Som Luther siger:

At en præst optræder i en gylden messehagel, eller at en lægmand hele dagen ligger på knæ i kirken, det kaldes en prægtig gerning, som man ikke kan rose nok. Men at en fattig pige passer et lille barn og trofast gør, hvad hun har fået besked på, regner man ikke for noget. Hvad skulle munke og nonner ellers have ud af at gå i kloster?

Er det ikke en fordømt frækhed af de håbløse helgener, når de understår sig i at opfinde et højere og bedre liv og en bedre livsform, end De ti Bud befaler?

Alt, alt for mange hos os, der kalder sig kristne, har et falsk billede af Gud – hvorved hele deres kristendomsopfattelse bliver sådan noget løseligt og falsk – tandløst – uden sand anger, uden sand glæde, uden sand nådes lovsang ... De tager ikke Guds vrede og nidkærhed mod synden alvorligt. Derfor opfører de sig, som de selv finder for godt med hans bud – udvælger sig noget deraf til at holde og skubber noget andet til side som uvæsentligt. De sætter sig et mål for deres fromhed og gudsfrygt og sætter det så passende lavt, at de så nogenlunde kan overkomme det – og så er de egentlig godt tilfreds med sig selv!

De virkelig gudfrygtige derimod, de går ind under *alle* Guds bud, også dem, der rammer lige ind på hjertets inderste tanker, begær og motiver. Derfor opnår de aldrig at blive tilfreds med deres fromhed – men må bøje knæ igen og igen ...

Kære menighed. Gud er i dag den samme, som den, der under torden og lynild gav Israels folk sine ti bud:

- Hvad han dengang forbød i budene – forbyder han stadig.
- Hvad han dengang hadede i budene – hader han stadig.
- Hvad han dengang krævede i budene – kræver han stadig.

Alt, hvad der dengang nedkaldte hans vredes domme over syndere, nedkalder også i dag hans vredes dom over os!

For *Jeg er Herren din Gud ...*

Det er derfor, hver enkelt bud bliver forklaret af Luther i katekismen med ordene: *Vi skal frygte og elske Gud, så vi ikke ...* (mere)

Her møder vi en vred trussel og et kærligt løfte.

Elsker du derfor Herren – holder du hans bud – da har du intet at frygte. For da møder du ikke en vred dommer, men en kærlig far.

Hov, hvad er nu det her for noget, spørger du så!!! Skal Guds nåde nu grundes og rækkes på vor egen retfærdighed? Hvem kan så blive frelst? Er der overhovedet et menneske, der tørster sådan efter den levende Gud, og som ikke kender til syndige tanker og syndigt begær? Vil Gud da ikke være nådig, selv om jeg ikke kan opfylde *alt*, hvad der kræves af mig?

Vi drister os ikke til at slå af på Guds bud eller tage brodden af Guds domme, skriver Rosenius ... *Vi må holde os til sandheden – og sandheden er, at Gud eftergiver ikke så meget som et bogstav eller en prik i sin lov.*

Ved Sinai-bjerget er der nemlig ingen nåde – du finder den aldrig! *Forbandet enhver, som ikke bliver i alt det, der er skrevet i lovbogen, så han handler derefter.*

Tænk da på Salme 40 – for da bryder salmisten ud: *Jeg satte alt mit håb til Herren, og han bøjede sig ned til mig og hørte mit råb om hjælp; han trak mig op af undergangens grav, op af slam og dynd; han satte min fod på klippen, så jeg stod fast.*

Her er det ikke Sinai-klippen, men Golgata-klippen ... For helt anderledes er det nemlig med dig, som er *død for loven* – du, som ”ikke er under lov, men under nåde”. Du har ved din stedfortræder og lovopfylder loven fuldkomment opfyldt i dit sted – som der står i Hebr.12,2: *Vi ser hen til Jesus, troens banebryder og fuldender ...*

Det, vi har talt om indtil nu, er derimod, hvad der kræves af dig, som er gået ind under lovens vilkår og vil forsøge selv at bestå for dens bud – altså uden din Jesus! Du vil ikke få selv det mindste eftergivet!!! *Den, som har gerninger at opvise, ham tilregnes lønnen ikke af nåde, men efter fortjeneste*, siger Skriften.

Totalt anderledes med den, som er død fra loven og *tror på ham, som retfærdiggør den ugudelige: ham regnes hans tro til retfærdighed.*

Det er så magtpålgende for mig at få dette afrundet korrekt med loven og evangeliet. For hele denne begrebsforvirring skyldes nemlig, at det ikke står os alle klart, at der er *to* veje til retfærdighed, *to* hinanden modsatte åndelige riger på jorden, *to* forskellige pagter, der nøje må skelnes imellem (Rom.10,5-8).

Du, der derfor er død fra loven – altså lægger det hele over til Jesus med tak for: *Så er der da nu ingen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus* – ja, du som takker for: *af nåde er jeg frelst, det skyldes ikke mig selv; gaven er Guds* – ja, du som takker for: *Han flyttede mig over i sin elskede Søns rige; i ham har jeg forløsningen, syndernes forladelse ...* du lever nu under en evig nådes vilkår – du fryder dig højlydt og fyldes af kærlighed til Gud og til loven, som noget ganske naturligt, for det er den største skat, Gud har givet dig – ”Jeg vil frygte og elske Gud, så ...”

Ånden er nemlig villig, selv om kødet er skrøbeligt – ja, selvom du falder igen og igen. For du har budenes rettesnor kær og har intet at frygte af budenes trusler og domme.

Når vi overhovedet kan tage den udfordring op med det dobbelte kærligheds bud uden at bryde sammen, så er det, fordi Gud først møder os med sin kærlighed og tilgivelse. Den kærlighed og tilgivelse, som netop Jesus er hovedpersonen i. Det er også derfor, vi ikke bare kan lade udfordringen ligge. Gud vil, at vi skal tage den op. Og der er nok at tage fat på. Vi elsker nemlig, fordi han elskede os først, skriver Johannes (1.Joh.4,19-20)

Som Luther siger i sin Store Katekismus:

”Du skal gøre vel imod enhver, hjælpe og gavne ham, hvor og når du kan, blot af kærlighed til Gud og i tillid til, at han rigeligt vil gengælde dig det alt sammen...”

Derfor svarede jeg NEJ til indledningsvis, om Jesus har slettet De ti Bud og hele loven! Han har opfyldt dem – i mit sted – i dit sted! Og så siger han: *Gå så ud og gør ligeså! – i taknemlighed.*

I denne bog (ILL.): *”Lad lyset brænde. Når dit barn har forladt troen”* skriver forfatteren, at når han har mødt mennesker, der har bestemt sig for ikke mere at gå i kirke, skyldes det oftest forhold i menigheden, og af og til om personer, der har såret dem dybt...

For mange af os har udviklet en kritisk ånd, når vi er sammen med andre, skriver forfatteren, hvilket gør det svært for vore børn at tro, at Gud kan elske betingelsesløst.

For det skræmmende ved at opdrage børn er, at de så let opfanger vore egne værdier. De ser, hvordan vi er mod andre, og drager derudfra en konklusion om, hvordan Gud er mod os.

Hvis de derimod får at se og mærke, at vi står på sandheden og viser medfølelse og virkelig kærlighed, så indser de, at det er sådan, Gud vil være mod dem.

Derfor konkluderer forfatteren: *Hvis du virkelig vil være radikal, så gør, som Jesus sagde, og inviter dine fjender til fest. Vær mere tolerant, når det gælder forskelle imellem jer, hold op med at sladre, og snak ikke ondt om hinanden, venner. Det er ordet fra Gud, hans budskab, hans kongelige leveregel, som fordømmer onde ord. Det forventes af dig, at du ærer dette budskab og ikke sletter det. Hold op med at dømmе, og frem for alt: tilgiv hinanden. Hvis du tager ham på ordet, vil du nok stadig ikke få en fuldkommen menighed, men dine fortabte vil komme hjem.* (s.75-80).

Nogle gange spilles det dobbelte kærlighedsbud ud mod bibelens enkelt-bud. Vi har vel alle hørt det til hudløshed – i samfundsdebatten, i den kirkelige debat, og nogen gange også i bibelkredsen!!! – at det afgørende er da kærlighedsbudet. Hvordan overholdelsen af kærlighedsbudet konkret kommer til udtryk er ikke så vigtigt, siges det. Tværtimod kan kærligheden fremkalde helt modsat-rettede etiske konsekvenser. Argumentet bruges ikke mindst, når det drejer sig om forskellige aspekter af seksualmoralen. Om vi går i seng med én eller flere før ægteskabet, om vi skilles og gifter os igen, om homoseksuelle lever sammen ... det er ikke afgørende. Det afgørende er kærligheden. Gør vi det af kærlighed, er det i orden.

De seneste årtiers kirkelige debat har vist, at når man teologiserer længe nok på de bibelske tekster, kan man også nå frem til tilfreds-stillende resultater – f.eks. med det dobbelte kærlighedsbud og seksualmoralen.

Så når Gud arbejder lidt med sig selv, har han vist sig at være ganske omstillingsparat!!!

Men sådan taler NT ikke – sådan lærer vores lutherske tro os ikke. Dér hænger tingene sammen. De konkrete enkelt-bud er en forpligtende udmøntning af det ene store: kærlighed til Gud og medmennesket. Enkelt-budene kan ikke bare skiftes ud med noget helt andet, noget nærmest modsat – *så længe det bare handler om kærlighed*. Kærligheden er identisk med det, som det enkelte, konkrete bud udtrykker.

Denne sammenhæng mellem det overordnede og det konkrete udtrykkes i den anden tekstlæsning i dag, fra Rom.13:

Vær ingen noget andet skyldig end at elske hinanden; for den, der elsker andre, har opfyldt loven. Budene: »Du må ikke bryde et ægteskab; du må ikke begå drab; du må ikke stjæle; du må ikke begære,« og et hvilket som helst andet bud, sammenfattes jo i dette bud: »Du skal elske din næste som dig selv.« Kærligheden gør ikke næsten noget ondt. Kærligheden er altså lovens fylde. (v.8-10)

På ét punkt må vi altså godt skylde hinanden noget hele tiden, som vi hele tiden er i gang med at betale af på: kærligheden til hinanden. Den gæld får vi aldrig betalt ned. Vær derfor tilstede hos din næste!

I forrige uge så vi konsekvensen af denne mangel på det dobbelte kærligheds bud. Det forlød i Radioavisen, at der ved en af DSB's banelinjer flere gange var blevet observeret et spøgelse, der svævede hen over sporet. Hvem kontaktede DSB for at få hjælp? ... En clairvoyant.

Hvorfor ikke en præst? Jeg mener: en præst fra statskirken betjener statsbanerne. Det skulle da ligge lige for!

Men uha nej, ikke noget med religion i det offentlige rum, og ikke mere burkaer og kirkeasylanter ... vi hidkalder en clairvoyant.

De skulle nu have indbudt en præst. En af dem, der tror på Jesu magt og kærlighed. Ikke noget med amuletter, pyramidesten og auralæsninger. Ikke noget med magiske besværgelser og hemmelige trylleord. Lad en præst kikke på DSB-spøgelset – han ville nøjes med at bede om ro i Jesu navn! Og DSB ville få fred.

Dét er at se hen til Jesus, troens banebryder og fuldender – det er at leve under nådens vilkår ... med fryd og kærlighed til Gud.

Du skal elske Herren din Gud – Du skal elske din næste som dig selv ... Herre, tak for syndernes forladelse – tak om du vil give mig kraft til at leve i kærligheden og af kærlighed – hver dag.

Amen